

บทที่ 2

ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์

การก่อตั้งสหภาพ

การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา เพียงชั่วระยะเวลาประมาณ 350 ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ยุคอาณานิคมซึ่งกำหนดนับแต่การตั้งรกรากครั้งแรกของพวกชาวอังกฤษที่เมืองเจมส์ทาวน์ รัฐเวอร์จิเนีย ในปี 1607 ถ้านับตั้งแต่การประกาศอิสรภาพในปี 1776 ก็เป็นเวลา 200 ปีเศษ อาณานิคมทั้ง 13 ซึ่งมีพลเมืองไม่ถึง 3 ล้านคนที่รวมเป็นกลุ่มก้อนติดชายฝั่งทะเลแอตแลนติก ได้กลายเป็นประเทศที่มีถึง 50 มลรัฐ มีอาณาเขตจดชายฝั่งทะเลสู่มหาสมุทรแอตแลนติกถึงชายฝั่งทะเลมหาสมุทรแปซิฟิก

แรกเริ่มเดิมทีผู้มาตั้งรกรากนั้นประกอบด้วยกลุ่มชนที่มีความแตกต่างกันในทางศาสนา เชื้อชาติ และทางเศรษฐกิจ กลุ่มศาสนาที่เดินทางมายังอาณานิคม ประกอบด้วยพวกแองกลิคัน (Anglican) พวกแบพติสต์ (Baptist) พวกฮิวเกอโนต (Huguenot) พวกเบรสไบเทียเรียน (Presbyterian) พวกเพอริแทน (Puritan) พวกเควคเกอร์ (Quaker) และพวกโรมันแคทอลิก (Roman Catholic) กลุ่มชาติต่างๆ ที่อพยพมาอเมริกา ส่วนใหญ่เป็นชาวอังกฤษ นอกจากนี้ก็ได้แก่กลุ่มย่อยๆ เช่น ชาวดัตช์ ชาวฝรั่งเศส ชาวเยอรมัน ชาวไอริช ชาวสก็อต และชาวสวีเดน กลุ่มชนเหล่านี้ประกอบอาชีพต่างๆ กัน เป็นพ่อค้าบ้าง กสิกรบ้าง ช่างฝีมือบ้าง แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือการมีองค์กรทางการเมืองแตกต่างกัน แยกเป็นหน่วยๆ ภายใต้การปกครองของกษัตริย์อังกฤษ บางแห่งก็ถือเป็นจังหวัดหนึ่งของอังกฤษ ปกครองโดยข้าหลวงที่กษัตริย์ทรงแต่งตั้ง บางแห่งก็เป็นจังหวัดที่มีเอกชนเป็นเจ้าของโดยเจ้าของ ซึ่งอาจเป็นคนๆ เดียวหรือกลุ่มบุคคลก็ได้เป็นผู้ได้รับมอบอำนาจควบคุมทางการเมืองจากกษัตริย์ อีกพวกหนึ่งได้แก่อาณานิคมบริษัทที่ได้รับพระบรมราชานุญาตจากกษัตริย์อาณานิคมแบบบริษัทนี้เป็นอิสระจากการควบคุมของกษัตริย์มากกว่าทั้ง 2 แบบที่กล่าวมาแล้ว อาณานิคมต่างๆ เหล่านี้ ต่างก็วิวัฒนาการเป็นอิสระแก่กันและแยกกันอยู่ จนกระทั่งมีเหตุการณ์นำไปสู่การปฏิวัติ ซึ่งทำให้การแยกกันอยู่โดยลำพังตนไม่อาจเป็นไปได้ต่อไป การ

เข้าใจถึงการที่มลรัฐต่าง ๆ มารวมกันเข้าเป็นชาติหนึ่งชาติเดียวกันภายใต้รัฐธรรมนูญที่สามารถต้านความแตกต่างและแรงกดดันของการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่ปี ค.ศ. 1789 จนถึงทุกวันนี้ ทั้งที่มีการเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญน้อยมาก คงทำให้เราเข้าใจระบบกฎหมายของสหรัฐอเมริกาดีขึ้น

เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดการปฏิวัติของชาวอเมริกันส่วนใหญ่เกิดจากการใช้มาตรการต่าง ๆ ของอังกฤษเพื่อแก้ปัญหาคำพิพากษาที่สำคัญ 3 ประการในตอนกลางศตวรรษที่ 18 คือ

1. ความจำเป็นที่ต้องเพิ่มภาษี ซึ่งคิดกันว่าบางส่วนควรจะมาจากชาวอาณานิคม
2. การเรียกร้องให้บังคับใช้กฎหมายทางธุรกิจของพ่อค้าชาวอังกฤษที่ประสงค์จะรักษาตลาดการค้าในอาณานิคมและแหล่งผลิต

3. ความยากลำบากในการควบคุมดินแดนใหม่ โดยเฉพาะเรื่องการปกครอง การจัดที่ดิน และการคุ้มครองให้พ้นภัยพวกอินเดียนแดง

ชาวอาณานิคมเห็นว่ามาตรการต่าง ๆ ที่อังกฤษใช้นั้นเป็นการกดขี่เสรีภาพของตนเอง จึงเกิดปฏิกิริยาต่อต้านมาตรการต่าง ๆ เหล่านี้ อันนำไปสู่การประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่ 1 (First Continental Congress) ที่เมืองฟิลาเดลเฟีย ในปี ค.ศ. 1774 มีผู้แทนจากอาณานิคมเกือบทุกแห่งรวม 55 นาย ซึ่งนำไปสู่การรวมตัวเป็นสหภาพ และทำสงครามกับอังกฤษ ชาวอาณานิคมทุกคนต้องการที่จะได้รับความแน่ใจว่าตนเองมีสิทธิทุกอย่างเช่นชาวอังกฤษ ทุกคนพึงมีตามกฎหมายอันเกิดจากคำพิพากษาของศาล และตาม Bill of Rights ปี 1689 ของอังกฤษ และตามกฎหมายที่สำคัญอื่น ๆ ที่ตราขึ้นโดยฝ่ายนิติบัญญัติ การประชุมกันครั้งนี้แม้จะไม่ได้รับพระบรมราชานุญาตจากกษัตริย์ แต่ก็เป็นการแสดงให้เห็นถึงการกระทำอันเป็นการร่วมมือกันของชาวอาณานิคมว่านับแต่บัดนั้นเป็นต้นไปจะมีองค์กรสาธารณะที่ต่อสู้เพื่อความต้องการร่วมกันของชาวอาณานิคม ที่ประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่ 1 ได้ออกปฏิญญาและมติที่ดูเด็ดขาดหนึ่งกำหนดข้อโต้เถียงของชาวอาณานิคมและเรียกร้องให้รัฐสภาของอังกฤษเลิกยุ่งเกี่ยวกับการภาษีอากรและนโยบายภายในของอาณานิคมเสีย แต่สภาแห่งทวีปครั้งที่ 1 ได้ปฏิเสธแผนการที่จะรวมอาณานิคมเข้าด้วยกัน

เมื่อชาวอาณานิคมและชาวอังกฤษเริ่มทำการต่อสู้กันแล้ว จึงมีการประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ. 1775 แม้ว่าจะมีสถานะที่น่าสงสัย แต่องค์กรนี้ก็สวมอำนาจเหนืออาณานิคมทั้งหมดและขู่จะให้เตรียมพร้อมเพื่อทำสงคราม แม้จะมีการเป็นปฏิปักษ์ต่อผู้กันชาวอาณานิคมก็รู้สึกถึงเล่ห์ที่จะแยกตนเองออกจากอังกฤษ กว่าพวกอาณานิคมจะลงรอยกันได้ก็เสียเวลาไปไม่น้อยทีเดียว และประกาศอิสรภาพในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1776 ในคำ

ประกาศอิสรภาพมีรายละเอียดเกี่ยวกับความเดือดร้อนและสรุปทฤษฎีของการปฏิวัติ คำปรารภในคำประกาศอิสรภาพชี้ให้เห็นถึงอิทธิพลของกฎหมายธรรมชาติที่ชาวอาณานิคม นำมาเป็นข้ออ้างในการปฏิวัติ โดยเน้นถึงฐานะของชาวอาณานิคมที่ตนเองมีสิทธิตามกฎหมาย ธรรมชาติและพระเจ้าของธรรมชาติ และสิทธิต่าง ๆ ของมนุษย์ที่พระเจ้ากำหนดให้ แต่ ส่วนหนึ่งที่ใช้นั้นบ่งบอกถึงการที่รัฐต่าง ๆ ที่เป็นอิสระและไม่ขึ้นต่อผู้ใด และไม่ใช้รัฐที่เป็น สหภาพซึ่งต้องการตัดความผูกพันที่มีอยู่กับอังกฤษ

ในปี 1777 มีคณะกรรมการชุดหนึ่งของสภาทวีปครั้งที่ 2 ที่ทำงานเกี่ยวกับปัญหา ของสหภาพอาณานิคมได้ร่างข้อกำหนดสมาพันธ์รัฐ (Article of Confederation) ขึ้นมาในปี ค.ศ. 1781 ทุกรัฐได้ให้สัตยาบันข้อกำหนดนี้ นี่เป็นการพยายามอย่างจริงจังครั้งแรกที่จะรวมตัวกันเป็น สหพันธ์รัฐ อย่างไรก็ตาม แต่ละรัฐก็ยังคงมีความหวงแหนอำนาจอธิปไตยที่ตนได้รับมาใหม่ ๆ มีแต่ความสำนึกถึงประโยชน์พิเศษของตนเอง และมีความหวังในการปฏิรูปตามแบบอย่าง พิเศษของตนเอง สภาแห่งทวีป (Continental Congress) ที่ตั้งขึ้นโดยข้อกำหนดสมาพันธ์รัฐ มีลักษณะคล้ายกับการประชุมกันของผู้แทนทางการทูตของรัฐต่าง ๆ ที่มีคะแนนเสียงเท่ากัน ไม่มีข้อกำหนดให้มีฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการของรัฐบาลกลางต่างหากจากรัฐที่มาวมกัน เหตุผลที่เห็นได้ชัดที่สุดของความล้มเหลวของสมาพันธ์รัฐได้แก่การที่ไม่ได้มอบอำนาจให้ แก่สภา (Congress) สภาไม่มีอำนาจเก็บภาษี การควบคุมการค้าระหว่างรัฐและระหว่างประเทศ ไม่มีอำนาจควบคุมรัฐให้ปฏิบัติตามสนธิสัญญา จากเบื้องหลังอันนี้เองที่ทำให้ผู้มีความรู้มาสภา ร่างรัฐธรรมนูญในเมืองฟิลาเดลเฟียในเดือนพฤษภาคม 1789 เพื่อรักษาสหภาพเอาไว้

พวกตัวแทนของรัฐต่าง ๆ ที่มาร่างรัฐธรรมนูญนี้มาทำงานด้วยอุดมการณ์ทางการเมือง ในยุคนั้น แต่สิ่งที่ประทับใจที่สุดย่อมได้แก่การรักความเป็นจริงในการตัดสินใจ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1776 เป็นต้นมา มลรัฐต่าง ๆ ได้ตรารัฐธรรมนูญขึ้นใช้ท่ามกลางการต่อสู้ทางการเมือง อย่างดุเดือด ผู้แทนส่วนใหญ่ของมลรัฐต่าง ๆ ต่างก็เคยร่างรัฐธรรมนูญของมลรัฐตนเอง และ ยังเคยเป็นสมาชิกของสภาแห่งทวีปมาก่อน พวกผู้แทนเหล่านี้ย่อมมีประสบการณ์เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ ของสมัยอาณานิคม รัฐธรรมนูญของแต่ละมลรัฐและข้อบัญญัติของสมาพันธ์รัฐ ปัญหาสำคัญ ที่พวกผู้แทนเหล่านี้ต้องเผชิญก็คือการก่อตั้งสหภาพทางการเมืองที่มีความเข้มแข็งโดย ไม่จำเป็นต้องขจัดมลรัฐอื่นเป็นส่วนประกอบออกไปเสีย ผู้แทนต่าง ๆ ก็ได้แสดงความคิดเห็น ด้วยสามารถไปในลักษณะที่เป็นการประนีประนอม เมื่อการร่างรัฐธรรมนูญก้าวหน้าไป เป็นที่เห็นประจักษ์ได้ว่าการเคลื่อนไหวไปในทางหลักเล็งการรวมตัวกันในลักษณะหลวม ๆ เช่นที่เคยรวมกันเป็นสมาพันธ์รัฐ แทนที่จะเพิ่มเติมอำนาจประการต่าง ๆ เพื่อประสาน สมาพันธ์รัฐให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ผู้แทนมลรัฐต่าง ๆ ที่มาประชุมที่สภาร่างรัฐธรรมนูญได้

ตัดสินใจในการกำหนดให้จัดรัฐบาลกลางที่มีอำนาจเหนือตัวบุคคลมากขึ้นยิ่งกว่าการมีอำนาจเหนือมลรัฐ

ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1787 จึงมีการลงนามในรัฐธรรมนูญและเสนอต่อรัฐสภา แต่รัฐธรรมนูญจะมีผลใช้บังคับเมื่อมลรัฐจำนวน 2 ใน 3 ของมลรัฐทั้งหมดได้ยอมรับเอา รัฐธรรมนูญนี้ ปรากฏว่ารัฐธรรมนูญมีผลใช้บังคับในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1788 ประธานาธิบดี ยอร์ช วอชิงตัน สถาปนาตนเข้ารับตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐอเมริกาเมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 1789 ใจความในรัฐธรรมนูญแสดงให้เห็นถึงหลักการต่าง ๆ ที่วิวัฒนาการมาตามระยะเวลาในประวัติศาสตร์ แนวความคิดที่ว่าประชาชนเท่านั้นเป็นเจ้าของอำนาจ อธิปไตย และรัฐบาลซึ่งเป็นผู้ปกครองเป็นผลของสัญญาประชาคม ปรากฏในที่ต่าง ๆ ของรัฐธรรมนูญ คือ ในคำอารัมภบทรัฐธรรมนูญ ข้อกำหนดที่ให้มลรัฐต่าง ๆ ที่จะให้สัตยาบันแก่รัฐธรรมนูญ แนวความคิดที่ว่ารัฐบาลกลางเป็นรัฐบาลที่ได้รับมอบอำนาจ ทฤษฎีที่ว่ารัฐบาลกลางเป็นรัฐบาลที่มีอำนาจจำกัดเห็นได้จากการระบุอำนาจต่าง ๆ ไว้ในรัฐธรรมนูญ รวมทั้งอำนาจในการเก็บภาษี อำนาจในการทำสงคราม การควบคุมการค้าระหว่างมลรัฐและระหว่างประเทศ การทำสนธิสัญญา นอกจากนี้ที่กำหนดไว้มีมลรัฐคงไว้ซึ่งอำนาจในการตรา กฎหมาย แนวความคิดในเรื่องการแบ่งแยกอำนาจระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการเห็นได้โดยปริยายจากรูปแบบของรัฐธรรมนูญที่กำหนดบทบาทตราแห่งอำนาจ ทั้งสามแยกออกต่างหากจากกัน และแนวความคิดที่ว่าสิทธิตามรัฐธรรมนูญควรจะเขียนให้เป็นที่ยอมรับไว้ก็เห็นได้จากตัวเอกสารรัฐธรรมนูญนี้เอง เป็นที่น่าสังเกตว่ารัฐธรรมนูญไม่ได้ประกันสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ไว้ ในปี ค.ศ. 1789 รัฐสภาจึงดำเนินการเสนอบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่นิยมเรียกกันว่า (Bill of Rights) การที่เรียกชื่อเช่นนี้ก็เพราะบทบัญญัติหลายอันเป็นการคุ้มครองสิทธิของประชาชนที่มีต่อรัฐบาลกลาง บทบัญญัติเหล่านี้ได้รับสัตยาบันในปี ค.ศ. 1791

หลักการอันหนึ่งของผู้ร่างรัฐธรรมนูญก็คือ ผู้ชำนาญพิเศษเท่านั้นเป็นผู้มีหน้าที่ตีความสิทธิตามรัฐธรรมนูญ บทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจตุลาการกำหนดให้อำนาจตุลาการมีลักษณะเป็นอิสระจากตัวบุคคลและมลรัฐทำนองเดียวกับอำนาจนิติบัญญัติกับอำนาจฝ่ายบริหาร และอำนาจตุลาการนี้ได้กำหนดให้เป็นอำนาจของศาลสูงสหรัฐและศาลล่างอื่น ๆ ตามแต่ที่รัฐสภาจะเป็นผู้จัดตั้งขึ้นเป็นครั้งคราว เขตอำนาจของศาลกำหนดไว้ชัดเจนว่ามีอยู่เหนือคดีอันเกิดจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ พร้อมกันนี้ก็มีความว่ารัฐธรรมนูญและกฎหมายของสหรัฐที่บัญญัติขึ้นตามอำนาจรัฐธรรมนูญ สนธิสัญญาที่ได้ทำไว้แล้วและที่จะ

ทำในโอกาสข้างหน้าโดยอำนาจของสหรัฐอเมริกาเป็นกฎหมายสูงสุดของแผ่นดิน แต่ไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติที่ชัดเจนที่ให้อำนาจศาลรัฐบาลกลางในการวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติใดของรัฐบาลกลางและของมลรัฐขัดกับรัฐธรรมนูญย่อมเป็นโมฆะ ถึงแม้ผู้แทนที่ร่างรัฐธรรมนูญส่วนใหญ่จะสันนิษฐานว่าศาลมีอำนาจก็ตาม

ในปี ค.ศ. 1789 รัฐสภาได้ตราพระราชบัญญัติฝ่ายตุลาการฉบับแรก ซึ่งถ้าดูเผินๆ แล้วเป็นการมุ่งหวังที่จะให้ศาลรัฐบาลกลางตรวจสอบคำพิพากษาของศาลมลรัฐในบางกรณี พระราชบัญญัตินี้เสริมแต่งบทบัญญัติอำนาจตุลาการตามรัฐธรรมนูญโดยการจัดตั้งศาลล่างสหรัฐ พร้อมทั้งกำหนดเขตอำนาจของศาลล่างและศาลสูงสหรัฐด้วย ความจริงศาลมลรัฐได้ทำการวินิจฉัยพระราชบัญญัติที่ตราขึ้นโดยรัฐสภาของแต่ละมลรัฐว่าขัดกับรัฐธรรมนูญของมลรัฐอยู่ก่อนแล้ว ศาลล่างของสหรัฐที่จัดตั้งขึ้นใหม่นี้ก็เริ่มยกเลิกพระราชบัญญัติของมลรัฐว่าขัดกับรัฐธรรมนูญของรัฐบาลกลาง การวินิจฉัยว่ากฎหมายใดเป็นโมฆะเพราะขัดรัฐธรรมนูญนี้เป็นเรื่องธรรมดาเพราะเหตุว่าเป็นประสบการณ์อย่างหนึ่งของสมัยอาณานิคม อีกทั้งรัฐธรรมนูญของมลรัฐก็ดี ของรัฐบาลกลางก็ดี ได้รับเอาแนวคิดในเรื่องการจำกัดอำนาจของอำนาจอธิปไตย และเนื่องจากรัฐบาลกลางเป็นรัฐบาลที่มีอำนาจจำกัด กล่าวคือ มีอำนาจตามที่รัฐธรรมนูญให้ไว้เท่านั้น จึงเป็นอันสรุปได้ว่าฝ่ายตุลาการควรมีอำนาจที่จะชี้ขาดว่ารัฐสภาได้ทำการเกินเขตอำนาจของตนเอง ข้อสรุปนี้ปรากฏชัดแจ้งในคำพิพากษาคดีประวัติศาสตร์ระหว่างมาร์เบอร์ กับ เมดิสัน (Marbury v. Madison) ซึ่งประธานผู้พิพากษาศาลสูงสหรัฐในขณะนั้นชื่อ จอห์น มาร์แชล (John Marshall) ได้ตัดสิน ในปี ค.ศ. 1803 ในคดีนี้ศาลสูงสหรัฐปฏิเสธที่จะบังคับการตามบทบัญญัติมาตราหนึ่งของพระราชบัญญัติฉบับหนึ่งของรัฐบาลกลางโดยเหตุที่ว่า ในการตราพระราชบัญญัตินี้รัฐสภาได้ทำการเกินอำนาจจากที่รัฐธรรมนูญได้มอบอำนาจไว้ ดังนั้น จึงเป็นการก่อตั้งรากฐานอันมั่นคงว่าพระราชบัญญัติของรัฐสภานั้น ย่อมอาจถูกวินิจฉัยโดยศาลของรัฐบาลกลางว่าเป็นโมฆะได้

สำหรับการที่ถือว่าฝ่ายตุลาการของรัฐบาลกลางหรือของมลรัฐมีอำนาจในการวินิจฉัยพระราชบัญญัติของรัฐสภาของรัฐบาลกลางหรือรัฐสภาของมลรัฐว่าเป็นโมฆะนั้นจะได้กล่าวโดยละเอียดในโอกาสต่อไป ในขั้นนี้เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า ฝ่ายตุลาการเป็นผู้ที่จะชี้ขาดว่าพระราชบัญญัติใดเป็นโมฆะหรือไม่ เพราะรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลมลรัฐใช้อำนาจเกินกว่าที่กฎหมายรัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้

ที่มาของกฎหมายอเมริกัน

เช่น กล่าวไว้ในหนังสือชื่อ *The Story of Law*⁽¹⁾ ว่า “ทันทีที่อาณานิคมทั้งหลายมาถึงจุดที่จำเป็นต้องมีระบบกฎหมายเจริญพอสมควร ก็ได้รับเอาระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ของอังกฤษมาเป็นระบบกฎหมายของตนเอง ทั้งกฎหมายคอมมอนลอว์และเอคควิตี้” คำกล่าวเช่นนี้มีข้อยกเว้นหรือจำกัดเพียงใดเป็นเรื่องที่เราจะต้องศึกษากันต่อไป

สำหรับที่มาของกฎหมายสหรัฐอเมริกา นั้น เราจำเป็นต้องแบ่งออกเป็นกฎหมายของรัฐบาลกลาง และกฎหมายของมลรัฐต่าง ๆ

สำหรับรัฐบาลกลางนั้นจะได้รับเอาคอมมอนลอว์ของอังกฤษหรือไม่นั้น สืบได้จากคำพิพากษาศาลสูงของสหรัฐคดีหนึ่ง⁽²⁾ “ที่กล่าวถึงการพยายามที่จะหันเข้าไปพึ่งคอมมอนลอว์เพื่อหาคำจำกัดความของความผิดและโทษของการกระทำความผิด ในกรณีที่รัฐธรรมนูญก็ตีบทบัญญัติของรัฐสภาไม่ได้กล่าวถึง ตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นที่รัฐบาลกลางนั้นไม่มีคอมมอนลอว์ และด้วยเหตุนี้จึงไม่อาจฟ้องการกระทำความผิดตามคอมมอนลอว์ในศาล(ของรัฐบาลกลาง) และถ้าหากว่าสหรัฐอเมริกามีคอมมอนลอว์ก็คงจะเป็นคอมมอนลอว์ของอังกฤษ แต่ก็เป็นการยากที่จะสืบค้นว่าสหรัฐอเมริกาได้รับเอาระบบกฎหมายนี้เมื่อไรและอย่างไร”

สำหรับในแต่ละมลรัฐนั้น เป็นที่ยอมรับกันของหมู่ชนที่มาตั้งรกรากในอาณานิคมว่าตนเองได้นำเอาคอมมอนลอว์มาด้วยโดยถือว่าเป็นสิทธิมาแต่กำเนิดและเป็นมรดกของตนเพียงเท่าที่อาจใช้ได้กับสภาพของท้องถิ่นและการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ แต่อาณานิคมแต่ละแห่งเป็นผู้ชี้ขาดเองว่าส่วนใดของคอมมอนลอว์ที่อาจใช้ได้กับสถานการณ์ใหม่ ๆ และการรับเอาคอมมอนลอว์บางส่วนที่อาจทำได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น โดยบทบัญญัติของรัฐสภา โดยคำพิพากษาของศาล และโดยการปฏิบัติเป็นประจำ ดังนั้น ถ้าผู้ใดเดินทางผ่านมลรัฐต่าง ๆ จะเห็นว่าไม่มีรัฐใดได้รับเอาระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ไว้ทั้งหมด โดยจะเห็นได้ว่าในขณะที่บางรัฐได้รับกฎหมายคอมมอนลอว์ที่รัฐอื่นไม่ยอมรับ โดยสรุปอาจกล่าวได้ว่ามีคอมมอนลอว์ที่แตกต่างกันเป็นจำนวนมากโดยคอมมอนลอว์ของรัฐหนึ่งอาจไม่ใช่คอมมอนลอว์ของรัฐหนึ่งก็ได้ แต่กฎหมายคอมมอนลอว์ของอังกฤษนั้นเป็นกฎหมายของแต่ละมลรัฐเพียงเท่าที่มลรัฐเหล่านั้นได้ยอมรับเท่านั้น

(1) Zane, *The Story of Law*. P. 358 (1927)

(2) *U.S. v. Worrall* 2 U.S. (2 Dall.) 384.394 (1798)

เมื่อครั้งที่สหรัฐอเมริกายังเป็นอาณานิคม การรับเอากฎหมายคอมมอนลอว์มาเป็นกฎหมายของตนเองอาจเนื่องมาจากภาษาที่พูดของผู้อพยพมาตั้งหลักแหล่งใหม่ในประเทศอเมริกาส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ และสัญชาติของผู้มาตั้งรกรากส่วนใหญ่เป็นชาวอังกฤษ แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าชาวอาณานิคมเหล่านี้รับเอากฎหมายคอมมอนลอว์มาเป็นระบบของตนเองอย่างทันทีทันใด ทั้งนี้ เนื่องมาจากเหตุ 3 ประการ คือ

1. ความไม่พึงพอใจต่อกระบวนการยุติธรรมบางประการของอังกฤษซึ่งเป็นสาเหตุให้ชาวอาณานิคมอพยพมาสู่โลกใหม่เพื่อหนีสภาพการณ์ที่ตนเองไม่อาจทนได้ในเมืองแม่ กรณีนี้เป็นความจริงอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่มาสู่อเมริกาเพื่อแสวงหาเสรีภาพทางการเมืองทางศาสนา และทางเศรษฐกิจ

2. อุปสรรคที่ทำให้ไม่อาจรับกฎหมายคอมมอนลอว์ไว้ในทันทีทันใดเนื่องมาจากการขาดนักกฎหมายที่ได้รับการศึกษาฝึกหัดอบรมอย่างดี เป็นเหตุให้กฎหมายวิวัฒนาการไปอย่างเชื่องช้าในศตวรรษที่ 17 และชีวิตอันลำบากแร้นแค้นของอาณานิคมก็ไม่สู้เหมาะสมที่จะเอากอมมอนลอว์ของอังกฤษมาใช้ นัก ต้ารากกฎหมายอังกฤษก็ไม่มี ในหมู่ชาวอาณานิคมที่มาตั้งรกรากใหม่ ๆ ก็แทบจะไม่มีความรู้ทางกฎหมายเลย

3. ความแตกต่างอย่างมากระหว่างประเทศทั้งสอง ชีวิตความเป็นอยู่ในขณะเริ่มตั้งอาณานิคมยังมีความป่าเถื่อนอยู่อย่างมาก มีการลอกเอาแบบอย่างสถาบันต่าง ๆ ของอังกฤษก็เป็นไปอย่างหยาบ ๆ ชาวอาณานิคมที่มาตั้งรกรากในอเมริกานำเอากฎหมายอังกฤษมาใช้แต่เพียงบางส่วนเท่านั้นเอง การที่กฎหมายอังกฤษแทรกซึมเข้ามาในสหรัฐอเมริกาจึงเป็นเรื่องที่มีใช่ง่ายเลย

กฎหมายที่เกิดจากคำพิพากษาของศาลอังกฤษจะมีผลบังคับในสหรัฐอเมริกาในตอนแรกเริ่มตั้งอาณานิคมเพียงโดยังเป็นปัญหาที่ถกเถียงกันอยู่ รัฐสภาอังกฤษเองแม้จะมีอำนาจตรากฎหมายเพื่อใช้บังคับในสหรัฐ แต่รัฐสภาเองก็ไม่ได้ใช้อำนาจนี้อย่างเต็มที่ กฎหมายที่รัฐสภาตราขึ้นก่อนการตั้งอาณานิคมนั้นมีผลใช้บังคับในอาณานิคมอย่างเต็มที่เช่นเดียวกับในประเทศอังกฤษเอง ส่วนกฎหมายที่รัฐสภาอังกฤษตราขึ้นภายหลังการตั้งอาณานิคมแล้วไม่มีผลบังคับไปถึงอาณานิคมในสหรัฐอเมริกา เว้นแต่พระราชบัญญัตินั้นจะระบุไว้โดยชัดแจ้ง กษัตริย์อังกฤษทรงมอบอำนาจในการตรากฎหมายให้อาณานิคมทั้งหลายตรากฎหมายขึ้นใช้บังคับเอง และแต่ละมลรัฐก็มีฝ่ายนิติบัญญัติที่จะตรากฎหมายควบคุมการบริหารภายในของมลรัฐเอง มลรัฐต่าง ๆ ก็พยายามประมวลกฎหมายขึ้นใช้เนื่อง

จากขาดแคลนทั้งกฎหมายและนักกฎหมายที่ผ่านการศึกษากฎหมาย อีกประการหนึ่ง เป็นความต้องการของแต่ละมลรัฐที่จะปฏิรูปกฎหมายในอาณานิคม

กฎหมายที่ตราขึ้นโดยฝ่ายนิติบัญญัติของอาณานิคม อาจต้องถูกตรวจสอบ โดยอำนาจฝ่ายบริหารของอังกฤษซึ่งเป็นเมืองแม่ ถ้าหากปรากฏว่ากฎหมายนั้นขัดกับกฎหมาย อังกฤษเองก็ดี ขัดกับนโยบายทางการค้าก็ดี ก็อาจถูกเพิกถอนเสียได้ กฎหมายของอาณานิคม อาจถูกพิพากษาให้เป็นโมฆะได้ ถ้าหากมีการอุทธรณ์คดีจากศาลในอาณานิคมไปยังศาลในประเทศอังกฤษ แต่ก็ไม่ม่มีมาตรการควบคุมที่แน่นอน จนกระทั่งปลายศตวรรษที่ 17

ในระหว่างกลางศตวรรษที่ 17 กิจการฝ่ายตุลาการเป็นไปอย่างง่าย ๆ ไม่ยุ่งยาก และ ส่วนใหญ่ก็เป็นไปตามความถูกต้องในพระคัมภีร์ และกฎหมายธรรมชาติเสียมากกว่า วิธี พิจารณาในศาลก็เป็นแบบง่าย ๆ ไม่สู้มีพิธีรีตองเพื่อให้อ้างอิงกับคำฟ้องแบบง่าย ๆ ซึ่งก็เหมาะสมกับตุลาการที่ไม่ได้รับการศึกษากฎหมายเป็นส่วนใหญ่ แบบแผนส่วนใหญ่ที่ใช้ในศาล ก็ดำเนินตามแบบแผนศาลท้องถิ่นของอังกฤษที่ชาวอาณานิคมมีความคุ้นเคยมาก่อน ในส่วนกฎหมายสารบัญญัติก็มีการปรับให้เข้ากับความต้องการในอาณานิคม จะเห็นได้จาก กรณีที่การยอมให้ทายาทมีสิทธิเท่ากันในที่ดินอันเป็นกองมรดกของผู้ตายอย่างเสมอภาค ทั้งนี้ จะต้องไม่เป็นการกระทบกระทั่งถึงสิทธิของคู่สมรสฝ่ายที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งในเวลานั้น ประเทศอังกฤษยังมีการปกครองแบบฟิวด์ลอรี่ไม่ต้องการให้ที่ดินต้องแบ่งแยกกระจัดกระจาย จึงใช้หลัก primogeniture ซึ่งหมายความว่าบุตรชายคนโตสุดเท่านั้นมีสิทธิได้รับที่ดินอันเป็น ทรัพย์สินมรดกสืบต่อจากบิดา ความเท่าเทียมกันในการรับมรดกส่วนที่ดินถือเป็นประเพณีใน อาณานิคมทางเหนือ และได้มีการรับรองสิทธิเช่นนี้โดยบทบัญญัติของรัฐสภา แม้จะมีคดีเกิดขึ้นจนเป็นเหตุให้กฎหมายฉบับหนึ่งของรัฐคอนเนคติกัตถูกศาลอังกฤษพิพากษาว่าเป็นโมฆะ เพราะขัดกับกฎหมายอังกฤษก็ตาม หลักการนี้เริ่มแผ่ขยายลงไปสู่รัฐทางใต้ทั้งหมดในปลาย ศตวรรษที่ 18

ในตอนต้นศตวรรษที่ 18 กฎหมายในอาณานิคมก็มีความเจริญขึ้นบ้าง ในขณะที่ เดียวกันกฎหมายอังกฤษที่เกิดจากคำพิพากษาของศาลก็มีอิทธิพลมากขึ้น การตรวจสอบ กฎหมายที่ตราขึ้นโดยสภาในมลรัฐต่างก็เป็นไปอย่างละเอียดลออ เมื่อการค้าระหว่างอาณานิคมกับเมืองแม่เจริญมากขึ้น และจำนวนประชากรในอาณานิคมเพิ่มมากขึ้น ในปี ค.ศ. 1700 กล่าวกันว่ามีถึง 300,000 คน จำนวนนักกฎหมายก็เพิ่มมากขึ้น และศาลที่มีหน้าที่ พิจารณาอุทธรณ์ก็ประกอบด้วยบุคคลที่มีความรู้ทางกฎหมาย บางคนก็เป็นนักกฎหมายชาว อังกฤษที่อพยพมาตั้งรกรากในอาณานิคม บางคนก็เป็นชาวอาณานิคมที่ศึกษากฎหมายใน

อังกฤษ หรือเป็นลูกมือฝึกหัดทนายความในอาณานิคมนั่นเอง ตำรากฎหมายของอังกฤษ ก็หาได้ง่ายขึ้น กล่าวกันว่าตำราคำอธิบายกฎหมายอังกฤษของ เซอร์ วิลเลียม แบล็คสโตน ขยายในอเมริกาได้จำนวนมากพอ ๆ กับจำนวนที่ขายได้ในอังกฤษ การมีความสัมพันธ์ทางการค้ากับชาวอังกฤษก็เป็นเหตุที่กระตุ้นให้ชาวอาณานิคมสนใจกฎหมายอังกฤษมากขึ้น นอกจากนี้ยังอาจใช้หลักการต่าง ๆ ในกฎหมายอังกฤษเป็นเครื่องสนับสนุนคำร้องแสดงความไม่พอใจต่อกษัตริย์อังกฤษด้วย เมื่อถึงเวลาที่มีการปฏิวัติชาวอาณานิคมก็มีแนวโน้มที่ดีต่อกฎหมายอังกฤษ และในแต่ละรัฐก็มีนักกฎหมายที่มีการศึกษาและมีความสามารถพอที่จะทำงานที่ละเอียดอ่อนและมีความสลับซับซ้อนพอสมควร ผู้ที่มีวิชาชีพทางกฎหมายก็ประสบความสำเร็จในทางเศรษฐกิจและทางสังคมอย่างดี นอกจากนี้ยังมีความกระตือรือร้นทางการเมืองอย่างยิ่ง ดังจะเห็นได้จากผู้ที่ลงนามในคำประกาศอิสรภาพทั้งหมด 56 คน เป็นนักกฎหมายเสีย 25 คน จึงไม่เป็นการแปลกเลยที่ส่วนใหญ่ของมลรัฐทั้ง 13 แห่งได้ยอมรับกฎหมายอังกฤษบางส่วนมาเป็นกฎหมายของตนอย่างเป็นทางการโดยบทบัญญัติรัฐธรรมนูญของแต่ละมลรัฐ หรือโดยบทบัญญัติลายลักษณ์อักษรอื่นของรัฐสภา แต่อาจมีข้อแตกต่างในเรื่องกาลเวลาของกฎหมายอังกฤษที่นับว่าเป็นกฎหมายแต่ละมลรัฐ กล่าวคือ บางมลรัฐยอมรับเอากฎหมายอังกฤษที่มีอยู่ก่อน ค.ศ. 1607 ประกอบกับกฎหมายสมัยที่ยังเป็นอาณานิคมมาเป็นกฎหมายของตนเอง บางมลรัฐก็รับเอากฎหมายอังกฤษที่มีก่อน ค.ศ. 1776 ประกอบกับกฎหมายสมัยอาณานิคมมาเป็นกฎหมายของตนเอง บางมลรัฐก็รับเอาคอมมอนลอว์มาเป็นกฎหมายภายในมลรัฐของตนเองโดยคำพิพากษาของศาลแต่ประการเดียว เมื่อประเทศสหรัฐอเมริกามีอาณาเขตขยายกว้างขวางออกไป มลรัฐที่กำเนิดขึ้นมาใหม่ก็รับเอาคอมมอนลอว์มาเป็นกฎหมายภายในมลรัฐของตนโดยวิธีการที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับที่กล่าวมาแล้ว กฎหมายอังกฤษที่เปลี่ยนแปลงไปหลังจากกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ไม่มีผลผูกพันกับมลรัฐนั้น ๆ เลย

การปฏิวัติมีผลทำให้อิทธิพลของกฎหมายอังกฤษหยุดชะงักไปชั่วขณะในบางมลรัฐที่ตั้งตัวขึ้นใหม่ เนื่องจากความเกลียดชังทางการเมือง ในบางมลรัฐถึงกับตรากฎหมายห้ามมิให้อ้างถึงคำพิพากษาของศาลอังกฤษที่ตัดสินหลังจากการประกาศอิสรภาพของสหรัฐอเมริกา ในขณะเดียวกันคุณภาพของทนายความโดยส่วนรวมก็ไม่ได้เท่าที่ควร กล่าวคือ พวกที่นิยมการปกครองแบบกษัตริย์ได้เดินทางกลับประเทศอังกฤษ บางคนก็ฉวยโอกาสเพื่อเป็นผู้นำเข้ารับตำแหน่งทางการเมืองและทางตุลาการภายใต้รัฐบาลใหม่ ยุคของผู้พิพากษาที่ไม่มีความรู้ทางกฎหมายก็ยังไม่สิ้นสุดลงในระหว่างกลางศตวรรษที่ 18 รัฐไรต์ไอส์แลนด์ (Rhode Island) มีชาวนาเป็นหัวหน้าผู้พิพากษา และช่างตีเหล็กอยู่ในกลุ่มผู้พิพากษาศาลสูงด้วย

จำนวนคำพิพากษาที่เป็นกฎหมายของสหรัฐก็มีไม่เพียงพอแก่ความต้องการของผู้พิพากษา แม้จะมีการเริ่มพิมพ์คำพิพากษาของศาลในตอนปลายศตวรรษที่ 18 ก็ตาม ดังนั้น จึงมีแนวโน้มที่จะหันเข้าหากฎหมายฝรั่งเศสและกฎหมายโรมัน มักจะมีการอ้างถึงนักเขียนตำรากฎหมายของยุโรป โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายพาณิชย์และการชดกันแห่งกฎหมาย ซึ่งตำรากฎหมายทั้ง 2 ลักษณะนี้อังกฤษมีอยู่น้อยมาก ประกอบกับมีผู้พิพากษาจำนวนน้อยมากที่มีความรู้ภาษาต่างประเทศอย่างดีพอ ประมวลกฎหมายของพระเจ้านโปเลียน ก็บัญญัติขึ้นในศตวรรษที่ 19 นี้เอง คำอธิบายกฎหมายของแบล็กสโตนที่พิมพ์ในอเมริกาฉบับปี 1803 ก็ยังมีอิทธิพลอยู่อย่างมาก

ในระหว่างต้นศตวรรษที่ 19 การเกษตรและการค้าขายถือเป็นเศรษฐกิจหลักของประเทศ ในขณะที่การพลังงานแผ่ขยายไปทางตะวันตกและมีการส่งสินค้าฝ้ายไปในตลาดยุโรป ผู้พิพากษาต่าง ๆ ก็เริ่มปรับหลักกฎหมายของประเทศอังกฤษให้เข้ากับสภาพการณ์เฉพาะท้องถิ่น ตรวจสอบกฎหมายอังกฤษที่มีอยู่ก่อนการปฏิวัติว่าจะใช้ได้กับสภาพการณ์ของอเมริกาเพียงใดและเริ่มวางรากฐานกฎหมายลักษณะต่างๆ เช่น เรื่องสัญญา ละเมิด ข้อขายอสังหาริมทรัพย์ และการชดกันแห่งกฎหมาย มีการตรากฎหมายโดยฝ่ายนิติบัญญัติขึ้นใช้บ้าง ในเรื่องวิธีพิจารณาความแพ่ง วิธีพิจารณาความอาญา กฎหมายอาญา การสมรส และการหย่า มรดก พันัยกรรม และการจัดการทรัพย์สินมรดกตามพันัยกรรม ประเพณีของชานา และชาวเหมืองทองคำก็กลายมาเป็นรากฐานของกฎหมายทางน้ำและเหมืองแร่ของรัฐทางตะวันตก รัฐบางแห่งที่มีทุ่งหญ้าและพลเมืองมีอาชีพเลี้ยงสัตว์เพื่อการยังชีพแต่มีไม้เพื่อล้อมรั้วน้อยมากก็เปลี่ยนหลักกฎหมายของอังกฤษที่เจ้าของปศุสัตว์ต้องรับผิดชอบโดยเด็ดขาดถ้าหากปศุสัตว์นั้นไปทำความเสียหายแก่พืชไร่เพื่อนบ้าน ยิ่งกว่านั้นยุคนี้ยังมีหนังสืออธิบายกฎหมายระดับชาติหลายเล่มที่จัดพิมพ์ขึ้นมา เช่น หนังสือคำอธิบายกฎหมายอเมริกัน ของ เจมส์ เคนท์ (James Kent) ที่พิมพ์ขึ้นในปี ค.ศ. 1826 ถึง 1830 และผลงานอื่นอีก 9 ชิ้นของ โจเซฟ สตอรี (Joseph Story) ที่พิมพ์ขึ้นในปี 1823-1845

ในครั้งแรกของศตวรรษที่ 19 นี้ปรากฏว่ามีสถาบันบางอันและวิธีพิจารณาความที่สืบทอดมาถึงปัจจุบันนี้ แต่หน้าที่ของสถาบันเหล่านี้ในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไป และปัญหาที่เข้ามาเกี่ยวข้องก็แตกต่างกันจากสมัยเริ่มต้น ในช่วงระหว่างสงครามกลางเมืองคือปี ค.ศ. 1861-1865 เป็นจุดที่แบ่งกฎหมายในสมัยนั้นกับกฎหมายอเมริกันที่พัฒนาในภายหลังได้อย่างดี ภายหลังสงครามกลางเมืองจะเห็นจำนวนพลเมืองได้เพิ่มขึ้นอย่างมาก และมักจะอยู่ในเมืองใหญ่ ๆ เสียเป็นส่วนใหญ่ หมู่ชนเหล่านี้จะพบเห็นความเจริญทาง

อุตสาหกรรม การขนส่ง และการสื่อสารที่มีความสลับซับซ้อนในรูปแบบขององค์กรที่เป็นบริษัท จำกัด ในปี 1850 ถึง 1860 จำนวนพลเมืองในรัฐมินเนโซต้าเพิ่มจาก 6,000 คนเป็น 172,000 คน ในปี 1790 มีพลเมืองเพียง 3 เปอร์เซนต์ที่อาศัยอยู่ในเมืองต่าง ๆ จำนวน 6 เมืองที่มีพลเมืองมากกว่า 8,000 คน เมื่อมาถึงปี 1890 หนึ่งส่วนสามของพลเมืองสหรัฐอเมริกาอาศัยอยู่ในเมืองที่มีพลเมืองมากกว่า 4,000 คน จากปี 1869 ถึง 1900 ความยาวของทางรถไฟเพิ่มจาก 30,000 ไมล์เป็น 166,000 ไมล์ ในปี 1876 มีการส่งข่าวสารทางโทรศัพท์เป็นครั้งแรก และในปี 1882 โรงงานไฟฟ้าของเอ็ดิสันเริ่มจ่ายกระแสไฟฟ้าในนครนิวยอร์ก

ในการขยายตัวของสังคมอุตสาหกรรมที่รวดเร็วอย่างนี้ การมีระบบกฎหมายที่มีความมั่นคงพอสมควรทวีความสำคัญยิ่งขึ้น กฎหมายเรื่องบริษัทจำกัด บริษัทสาธารณูปโภค การรถไฟ และการประกันภัย ยังคงพัฒนาเรื่อยมา เมื่อมาถึงปลายศตวรรษที่ 19 กฎหมายในยุคก่อนตั้งก็เริ่มเป็นรูปร่างขึ้นมา บทบาทของตุลาการเปลี่ยนจากการริเริ่มสร้างกฎหมายขึ้นใหม่เป็นการจัดกฎหมายให้เป็นระบบมากยิ่งขึ้น

เมื่อกฎหมายที่เกิดจากคำพิพากษาเพิ่มจำนวนมากขึ้น ความไม่แน่นอนของกฎหมายซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ในสมัยต้น ๆ นั้นเริ่มไม่ได้รับความนิยม จึงมีความพยายามที่จะทำให้กฎหมายเป็นสิ่งที่อาจคาดการณ์ได้ ความสำเร็จของศาลส่วนใหญ่ได้แก่การจัดระบบให้เป็นระเบียบและพัฒนารายละเอียดอย่างสมเหตุสมผล ตำรากฎหมายระยะนี้เน้นถึงกฎหมายเฉพาะเรื่องมากยิ่งขึ้นกว่าครึ่งศตวรรษที่ผ่านมา ฝ่ายนิติบัญญัติก็มีความคิดริเริ่มใหม่ ๆ ในการปฏิรูปกฎหมายมากกว่าฝ่ายตุลาการ เหตุการณ์เป็นเช่นนี้จนถึงเวลาที่มีการทำสงครามกลางเมือง แต่ศาลก็ได้รับความเคารพนิยมชมชอบมากที่สุด และผู้พิพากษาที่มีความกล้า—ได้ใช้อำนาจตุลาการในการชี้ขาดว่าบทบัญญัติของรัฐสภาได้มาตรฐานของรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ ไม่ขัดรัฐธรรมนูญนั่นเอง

ก่อนจะสิ้นศตวรรษที่ 19 แม้หลักกฎหมายจะเพิ่มขึ้นตามจำนวนคดีอย่างมีระบบก็ตาม ก็เริ่มขาดความนิยมไปบ้าง สิ่งที่พึงระมัดระวังสำหรับศาลก็คือความแน่นอนของกฎหมาย แต่ศาลก็ไม่อาจก้าวทันตามความต้องการของระบบเศรษฐกิจและทางการเมือง

ลักษณะของเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นนั้น อาจทำนายไว้ล่วงหน้า เพราะการก่อตั้งสหภาพแรงงานแห่งสหรัฐอเมริกา (American Federation of Labor) ซึ่งเป็นสหภาพแรงงานที่ใหญ่มากแห่งแรกของสหรัฐอเมริกาในปี 1886 การก่อตั้งคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ (Interstate Commerce Commission) ในปี ค.ศ. 1887 ซึ่งเป็นองค์การระดับชาติของรัฐบาลกลางแห่งแรก การตรากฎหมายป้องกันการผูกขาดทางการค้าฉบับแรกที่เรียกว่า Sherman Act ในปี ค.ศ. 1890 เมื่อมาถึงศตวรรษปัจจุบัน กล่าวได้ว่าเป็นยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงและการ

ริเริ่มโดยการตรากฎหมายเพิ่มมากขึ้นของฝ่ายนิติบัญญัติโดยเฉพาะกฎหมายที่เกี่ยวกับสังคม ทั้งหมดเป็นส่วนรวม และมีการอาศัยองค์การทางฝ่ายบริหารมากกว่าศาล ในปี 1920 มีการตรากฎหมายเกี่ยวกับค่าทดแทนของผู้ใช้แรงงานจนเกือบครบทุกมลรัฐ ในเวลาเดียวกันนี้เอง อำนาจฝ่ายบริหารสมัยใหม่ก็เริ่มมีรูปร่างแบบที่เป็นอยู่ในปัจจุบันทั้งในระดับรัฐบาลกลางและระดับมลรัฐ

อิทธิพลของกฎหมายอังกฤษทุกวันนี้นักกล่าวได้ว่าไม่มีความหมายในอเมริกาเลย ความจริงอิทธิพลของกฎหมายอังกฤษหมดสิ้นไปจากในอเมริกาตั้งแต่เมื่อมีสงครามกลางเมือง จะเห็นได้ว่าน้อยครั้งนักที่คำพิพากษาของศาลในสหรัฐอเมริกาอ้างอิงถึงคำพิพากษาใหม่ๆ ของศาลอังกฤษ และการรับเอาหลักกฎหมายของอังกฤษยังพบเห็นน้อยที่สุด

อย่างไรก็ตาม การเข้าถึงกฎหมายก็ดี การใช้ศัพท์กฎหมายและการถือหลักการของคอมมอนลอว์ก็ดี มีลักษณะเหมือนกันทั้งในสหรัฐอเมริกาและในอังกฤษ โรงเรียนกฎหมายในอเมริกาก็ยังคงสอนถึงกฎหมายที่ปรากฏในคำพิพากษาเก่าของอังกฤษ แม้จะมีจำนวนไม่มากนักก็ตาม ศาลและนักกฎหมายแม้จะไม่สนใจกฎหมายอังกฤษแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีแนวความคิดไปในทางอังกฤษ ซึ่งนำมาสู่กฎหมายอเมริกันเมื่อ 150 ปีที่ผ่านมา แนวความคิดที่สำคัญเหล่านี้ได้แก่ ความมีอำนาจสูงสุดของกฎหมาย ดังจะเห็นได้ในกรณีที่ว่า แม้แต่มลรัฐก็ยังอยู่ใต้อำนาจศาลที่จะวินิจฉัยว่า การกระทำของแต่ละมลรัฐได้มาตรฐานของรัฐธรรมนูญหรือไม่ ประการที่ 2 หลักเรื่องบรรทัดฐานของคำพิพากษาของศาล ซึ่งหมายความว่าคำพิพากษาที่ชี้ขาดคดีในภายหลังตั้งอยู่บนรากฐานของคำพิพากษาที่มีอยู่ก่อนแล้ว และประการที่สาม แนวความคิดที่ว่า การพิจารณาของศาลเป็นวิธีพิจารณาความแบบคู่ความกันต่อหน้าลูกขุนโดยคู่ความที่เป็นปรปักษ์กันเป็นฝ่ายริเริ่ม บทบาทของผู้พิพากษาเป็นแต่คนกลางมากกว่าที่จะเป็นผู้กล่าวหา